

שבעת ימים פרק ראשון יומא

יג.

עין משפט  
נר מצוה

מט א ב ג מיי פ"א  
מלות עמוד  
יוד"כ הלכה ג.  
נ ד ה מיי פ"ה מהל' כלי  
מקדש הלכה י.  
נא ו מיי פ"ח מהלכות  
גידושין הלכה י.  
יטושה"ע אה"ע סימן קמג  
סעיף כז.

תורה אור השלם  
ו. ו הקרבן אהרן את פר  
הקטאת אשר לו ובכפר  
בעדו ובעד ביתו:  
ויקרא טו

הגהות הב"ח  
(א) רש"י ד"ה על מנת  
שמעו וכו' מלגמין אומני  
שאר תמל"ק: (ב) ד"ה  
ע"מ שלא תמות דבור זה  
ז"ל קודם ד"ה ע"מ  
שמעו:

רבינו הגנאל  
אמר רב הילכתא ברי יוסי.  
ומודה ר' יוסי שאם עבר  
ועבר עבודתו כשרה. אמר  
רב הלכתא ברי יוסי ומודה  
ר' יוסי שאם מת ראשון  
שני חזור לעבודתו. ר' אשה  
יהודה אומר אף אשה  
אחרת מתקנין לו כו'.  
והא רבון נמי היישי  
לשא ומתקנין לו כהן  
אחר תתרו. ודחי טרמאה  
בספרתא מתא אשתו לא  
שכיחא. פתאום בלא חולי  
מילתא דלא שכיחא היא.  
ומי גבי לה בתקנתא גרידא  
[הא] לא קנאה מה הוילע.  
וישקלו וטרוי בהא וראוקמוה  
דמקדיש לה וכנס לה

תוס' ישנים (המשך)  
תוס' יתורא דמס' ממיתה דתמתי.  
זי נמי טעמא דלמיתין  
בכנסה פקדין היסן [כז, ט] על  
דמעה עשו בכפרה וש  
לחוש יחור. ובסוכה פפרק  
היסן [גכ, ב] פירן על  
היא דלמי דלמי ויחסי  
אפון הא ר"מ [דחייס  
למיתא] הא רבי יהודה  
דלח חייס, וטעם דרבי  
יהודה דהכא משום מעלה,  
אלה למקנא דהתם לא  
כרימא וכו' לטעמא דלפרין  
ולטעם דמעלה עשו בכפרה.  
מיהו למאי דבעי למימר  
פקדן היסן טעמא דרבי  
יהודה משום דמעלה ע"ג.  
דבעלמא לא חייס, איכא  
שלם ממלכות דבר, דרבי  
יהודה חייס חזקא בכפרה,  
ור"מ אפילו בעלמא [חייס],  
והכא אפילו בעלמא  
לא חייס. דבעינן יתי  
צרה ב"ש דבדורא פ"פ.  
אח"כ האי דקמטר לעיל  
מיחוס טעמא [ימתון] ומשני  
דחייסין לטעמא משום  
דשכיחא, מאי קמיא הא  
הכא קמטר דמתקנין לו  
הסן משום דלפרין טעם ועל  
יד קן הוא מתוקן. אלג גבי  
מיחוס אי אפטר למקן אומני  
טעמא אפון לנדר סוף. י"ל  
[דף] דגבי מיתה אי אפשר  
למקן אומני יתי ש קמ'  
לנדר סוף בשלם או ארבע

מיהא והאי פירין כיון דחייסין לטעמא שטול לתקן, מיתה נמי שולל לתקן ע"מ שלם נשים או ארבע יהיה לנדר סוף,  
ומשני טעמא שכיחא וכו'. וז"ל בער שני בתים. ומה שמדור [ד"ה] יד, ג' וישא לו יהודע נשים ששים ויולד כנס ובעת,  
שאר שכיחא יהיה מוגרסת לחת מן. וז"ל. אלא דאמר ד"ה חמ גיבין ע"ל מנת שתרבותי. [ד"ה] [וחו] מנת למיפקר  
וי האי גוונא מי חיי גיטא והתמר רבא הרי זה גיטין ע"מ שלא תשמי יין כי דלקמקן, ועוד דלא תמה אין גיבין כלל  
שהא מוגרסת, ואי משום חטולת עבודה דבעינן דבשה לחת, מי"מ למא ית לו להטות כלל על מנת שמתו, כ"ש שאם  
לא תמות שריך לגישה יותר כיון שלא תמות פריה. ומה מני למיפקר נמי יחוסו מיתה מהה והיה  
ליה עני גוונתא שעה. ע"ל מנת שתרבות אחת בבבא. והא לאו שייחא הוא דלא תמה קיימא מלא שמה זמרא  
[וחס] מנתושה והיה לה בלא בית. ב"ל חיי וחיביי. [תמיה] [אומר] ריב"ל דלא רגיקין כל ימי חיי, דבכפרת זמרא  
דיגיטין [בב, ב] פירין מאי שמה מני ימי פלוני. ומקיל לו ימי פלוני הר"מ. והיא כרימותו. ומיהו י"ל הכא  
לפי טעם שהיה סוגר שם ממהיל קוצב כח. וז"ל א"כ שריתא תהיה בצינא דרבורה. הכי לא נקט דילמא ממה בסוף  
היום והוא לא כולה עבודה בשני בתים, משום דלמיתה התנה על מנת שלא תמות לאלתר אחר עבודה. מי"מ ית לחוס דילמא  
דמיתה בפלגא דעבודה.

הלכה ב' יוסי. תימה הילכתא למשיחא דכי ה"ג פריץ בזמנים  
פרק ז"ש (דף מה). ובפרק ד' מיתות (פסהדרין דף נא):  
יש לומר דלילכא נפקא מינה אפילו בזמן הזה לפרנס הממונה על  
הליבור ועבר ממנת אונס כששיעבור האונס חוזר לשרתו וגם נוהגין  
כבוד בשני כי ההוא מעשה דר"ג

וראש"ע) והיה דכפ' קמא דתענית  
(דף ד): לפסיק כ"ג ד' דלמר ב'ו'  
במרחשון שולגין הגשמים ומקוי לה  
זומן שצית המקדש קיים י"ל דנפקא  
מינה אפילו בזמן הזה לבני [בבב דלית]  
להו פירי דצנצא כדליתא התם והא  
דלמר בפסחים פ' אלו דכרים (טו, יא).  
גבי פסח כלל אמר ר"ע כל מלאכה  
שאי אפשר לעשות מע"ש דוחה את  
השבת ופסיק בגמרא (דף טט): הלכה  
כר"ע יש לומר דנפקא מינה לענין  
מילה ואע"ג דגבי מילה נמי פסיק  
רב יהודה הכי צפוק ר"א דמילה  
(שבת דף קלג). מ"מ פסיק הכי צמרי  
דוכתי לאלומי פיסקא דמילה וקשה  
(ד) [בדס"פ מהלכות (מנחות ד' גב). פסיק  
(ו) כר"ס וכאלא יוסי בן דוסתאי גבי  
דצמיי כ"ג] וי"ל דלפי הש"ס מופסו רב  
בקשיא הילכתא למשיחא אלף רב  
יוסף מקשה אומי צפוק ד' מיתות  
(פסהדרין טז) ובפרק בית שמאי (א) אלל  
הש"ס אינו חושש כי היכי דמדהר ליה  
לרב יוסף צפוק בית שמאי אלל  
מעמה (ו) (כו') שחיתת קדשים לא נימני  
ורבי חייס כהן ז"ל מירך דלא פריך  
הכי אלל היכא דליכא תרתי הילכתא  
למשיחא ועיברה כגון היהל דפרק  
ז"ש דלמיירי פניגול ובפרק ד' מיתות  
גבי צמ כהן שזינפה וכיון דליכא  
תרתי מילתא דלא שכיחא היא ולא  
הוי ליה למיפסק הילכתא בזמילתא דלא  
שכיחא כלל: ד' **במגריש דה עז**  
תנאי. המתוך היה דעמו לתוך  
דמסקינן לחדלא אמר לה הרי זה  
גיטין על מנת שלא תמות צפרתין  
ולחדלא אמר לה הרי זה גיטין על  
מנת שאכנס לבית הכנסת אלל

שבצעל הש"ס לא מסיק למילתיה של המתוך והולך ומדקדק בצירוש דמילתיה דלמר לה על מנת שמתויה כו' לומר היכי צעית למימר על  
תנאי אי דלמר לה על מנת שמתויה ודילמא לא ממה והווי להו שני צמים אלל דלמר לה על מנת שלא תמות וכו' אהא נמי איכא למיפקר  
וכו' עד מסקנא דמילתא כולה מדברי צעל הש"ס שקדקק מעגמו פירושא דמילתא דשינויא דעל תנאי ולא מיתוקמא ליה אלל דמסקיק לחדלא  
אמר ע"מ שלא תמות צפרתין וכו' ומעד שסוף כן דכל הכן אלל דלמר לה הס מדברי המקשה שיהיוך ומדקדק ממש קושיות עד שהוא  
יורד על האמת דבכנסה יש דל"ת אלל דלמר דשינויא דתרח גרם אלל לחדלא אמר לה הרי זה גיטין ע"מ שאכנס לבית הכנסת ולפי שהמקשה  
צעלמו מסיק כך ואין דעמו להקשות על אומי מירוך קרסינן לחדלא זול"ג לחדלא דל"ת:

**על מנת שתמותי.** הוה מני למיפקר ח"כ אמר מירך מנגר לה י"ו איכא למימר על מנת שמתויה צפולגא דעבודה הלכך מוגרסה דלא  
ליהו עד היהל שעתא שני צמים: **על מנת שתמות אחת מבכם.** הוה מני למיפקר ודילמא ממה לה חדא מיינייהו והוה ליה  
גיטא וקם ליה בלא בית אלל יחא ליה טפי למיפקר ודילמא לא ממה ולא חדא דהא שכיח טפי: **בר' ימי חיי וחיביי ב'ו.** תימה  
לר"י דצפרק המוגרס (גיטין דף פג): אמרנין אמר רבא ה"ו גיטין ע"מ שלא תשמי יין כל ימי חיי אין זה כרימות כל ימי חיי פלוני הרי זה  
כרימות ופרין מאי שנה חיי פלוני דילמא מיית ומקיימה ליה לתנאייה חיי ידייה נמי דילמא מיית וכו' עד אלל כל ימי חייבי אין זה  
כרימות כל ימי חיי ומיי פלוני הרי זה כרימות והשאל קשה דסוגיא דהכא אינה לא כדאמרן ס"ד מעיקרא התם ולא כמסקנא ועוד הקשה  
ר"י מאי האי דאי לא תלא אלל צמיי צפרתא לחודא הוי גט ובצביל שחלה או צמיי או צמיי דמעיקרא וכו"ס כל ימי חייבי אין זה כרימות פירוש צין שאמר  
כל ימי חיי דמעיקרא צין שאמר חיי דמסקנא דהתם אין זה כרימות והכא כל ימי חייבי הוא וכ"ס פריך שפיר לל גיטא על מנת שהתם  
דלע"ג דלילי לא אמר אלל ע"מ שמתויה צפרתין הוי גיטא השתא דלמה התנאי נמי בזמיתמה איכא למימר דמיגריש גרע לנדר לה הכא  
דאיכא תנאי דלפטר דמקייס בזמיתמה ויחולו קייס התנאי והגט דעמיתמה אין זה כרימות והכא נמי אי מייחא אינה צרישא הרי  
כל קייס התנאי והגט ציחד בזמיתמה ולא דמי להיכא דלמר על מנת שמתויה צפרתין דכי מייחא צפרתיה צרישא חיל גיטא צמיי של  
זאת ואי היה מייחא צרישא לא חל גיטא: [ועיי' תוס' גיטין פג: ד"ה כל כו' שהיטו סוגיא זו בקושיות].

**אלא דאמר לה הרי זה גיטין ע"מ שמתויה צפרתין.** נראה לפרס דלמר לה נמי הא וקאי אמאי דלילי דשני דלמר ע"מ שלא  
תמות צפרתין ודילמא מייתא צפולגא דעבודה כו' ומשני דלמר לה תרווייהו לישני הרי זה גיטין על מנת שלא תמות צפרתין  
ואמר לה נמי על מנת שמתויה צפרתין צפולגא דעבודה דאי לא אמר לה אלל על מנת שמתויה צפרתין הוה ליה למיפקר ודילמא לא  
מייחא צפרתיה והווי ליה שני צמים והא שכיחא טפי דלא ממה דכפ' לעיל [ד"ה ע"מ שמתויה] אלל על כרחק מיירי דלמר לה תרווייהו לישני:  
אלל  
מיהא והאי פירין כיון דחייסין לטעמא שטול לתקן, מיתה נמי שולל לתקן ע"מ שלם נשים או ארבע יהיה לנדר סוף,  
ומשני טעמא שכיחא וכו'. וז"ל בער שני בתים. ומה שמדור [ד"ה] יד, ג' וישא לו יהודע נשים ששים ויולד כנס ובעת,  
שאר שכיחא יהיה מוגרסת לחת מן. וז"ל. אלא דאמר ד"ה חמ גיבין ע"ל מנת שתרבותי. [ד"ה] [וחו] מנת למיפקר  
וי האי גוונא מי חיי גיטא והתמר רבא הרי זה גיטין ע"מ שלא תשמי יין כי דלקמקן, ועוד דלא תמה אין גיבין כלל  
שהא מוגרסת, ואי משום חטולת עבודה דבעינן דבשה לחת, מי"מ למא ית לו להטות כלל על מנת שמתו, כ"ש שאם  
לא תמות שריך לגישה יותר כיון שלא תמות פריה. ומה מני למיפקר נמי יחוסו מיתה מהה והיה  
ליה עני גוונתא שעה. ע"ל מנת שתרבות אחת בבבא. והא לאו שייחא הוא דלא תמה קיימא מלא שמה זמרא  
[וחס] מנתושה והיה לה בלא בית. ב"ל חיי וחיביי. [תמיה] [אומר] ריב"ל דלא רגיקין כל ימי חיי, דבכפרת זמרא  
דיגיטין [בב, ב] פירין מאי שמה מני ימי פלוני. ומקיל לו ימי פלוני הר"מ. והיא כרימותו. ומיהו י"ל הכא  
לפי טעם שהיה סוגר שם ממהיל קוצב כח. וז"ל א"כ שריתא תהיה בצינא דרבורה. הכי לא נקט דילמא ממה בסוף  
היום והוא לא כולה עבודה בשני בתים, משום דלמיתה התנה על מנת שלא תמות לאלתר אחר עבודה. מי"מ ית לחוס דילמא  
דמיתה בפלגא דעבודה.

כיון דלמרתי אי איכא לניחש חייסין נמי למיתה דתמתי נימרו נמי  
בטומאה אי איכא לניחש חייסין נמי לטומאה דתמתי ואין לנדר סוף:  
**וריו הוא.** ושכח מן הטומאה אלל מיתה אין מסורה צירינו: **בסנקנא.**  
בזמנה: **הדרא קושין.** דשמא תמות: **על מנת שמתויה וכו' ואם**  
מתה זו ציוס נמלא גט למפרע ואין  
כהן אלל בית אחד ואם לאו מתה  
היא ונתתה צפרתיה ושארה לו זאת  
שלין הגט גט. וכל סוגיא זאת אין  
מירושין שבה יכולין לעמוד כי יש  
להן תשובות רבות ואינו אלל כי  
מלמדן אומנו (א) ואם תאלמר כן יש  
להשיב כן ואינו משיב כל תשובות  
שיש להשיב כי צנחת הוא מסלקו  
לתוך צענין אחר עד שהעמידה  
על מכונה: **ודילמא לא מייחא.** ואין  
הגט גט: (ב) **ע"מ שלא תמות.** ואי  
לא מתה כדקאמר הוה ליה גיטא  
למפרע: **כהאי גוונא.** שהתנאי מלוי  
צמיי מן הוה גט: אין זה כרימות.  
שהי כל ימי חיייה קשורה זו ואין  
כרימות צענין: **כל ימי חיי פלוני**  
הכי זה כרימות. ומיינא לאמר  
מיתה פלוני וגם מהיוס הוא גט  
שאר קלקלה אין כהן חיוב אסת  
איש שאינו אלל כחש שמה תשמה  
יין צמיי פלוני: **שלא תמות צפרתין.**  
ואי לא מתה צפרתיה הוה לה גט  
למפרע ואין כהן אלל בית אחד:  
ס

צריכא דמגרש לה על תנאי דאמר לה הרי זה גיטין ע"מ שמתויה  
ודילמא לא מייחא והוה ליה שני בתים אלא דאמר לה הרי זה גיטין ע"מ שמתויה  
שלא תמותי אי לא מיתה מיגרשא לה ואי מיתה הא קיימא הך ודילמא היא  
לא מיתה והוה ליה גיטא דהאי גיטא ומייתא חברתה וקם ליה בלא בית אלא  
דאמר לה על מנת שתמות [אחת מבכם] מיתה הא קיימא הך מיתה הך הא  
קיימא הא ודילמא לא מייחא ולא חדא מיינייהו והוה ליה שני בתים ועוד כי האי  
גוונא מי הוי גיטא ודהאמר רבא יהרי זה גיטין ע"מ שמתויה על מנת שמתויה יין כל ימי  
חיי וחיביי אין זה כרימות כל ימי חיי פלוני הרי זה כרימות אלא דאמר לה הרי  
זה גיטין ע"מ שמתויה צפרתין אי לא מיתה חברתה מיגרשא ואי מיתה  
הא הא קיימא הא ודילמא מייתא חברתה בפלגא דעבודה ואיגלי מלתא  
למפרע

שבצעל הש"ס לא מסיק למילתיה של המתוך והולך ומדקדק בצירוש דמילתיה דלמר לה על מנת שמתויה כו' לומר היכי צעית למימר על  
תנאי אי דלמר לה על מנת שמתויה ודילמא לא ממה והווי להו שני צמים אלל דלמר לה על מנת שלא תמות וכו' אהא נמי איכא למיפקר  
וכו' עד מסקנא דמילתא כולה מדברי צעל הש"ס שקדקק מעגמו פירושא דמילתא דשינויא דעל תנאי ולא מיתוקמא ליה אלל דמסקיק לחדלא  
אמר ע"מ שלא תמות צפרתין וכו' ומעד שסוף כן דכל הכן אלל דלמר לה הס מדברי המקשה שיהיוך ומדקדק ממש קושיות עד שהוא  
יורד על האמת דבכנסה יש דל"ת אלל דלמר דשינויא דתרח גרם אלל לחדלא אמר לה הרי זה גיטין ע"מ שאכנס לבית הכנסת ולפי שהמקשה  
צעלמו מסיק כך ואין דעמו להקשות על אומי מירוך קרסינן לחדלא זול"ג לחדלא דל"ת:

**אלא דאמר לה הרי זה גיטין ע"מ שמתויה צפרתין.** נראה לפרס דלמר לה נמי הא וקאי אמאי דלילי דשני דלמר ע"מ שלא  
תמות צפרתין ודילמא מייתא צפולגא דעבודה כו' ומשני דלמר לה תרווייהו לישני הרי זה גיטין על מנת שלא תמות צפרתין  
ואמר לה נמי על מנת שמתויה צפרתין צפולגא דעבודה דאי לא אמר לה אלל על מנת שמתויה צפרתין הוה ליה למיפקר ודילמא לא  
מייחא צפרתיה והווי ליה שני צמים והא שכיחא טפי דלא ממה דכפ' לעיל [ד"ה ע"מ שמתויה] אלל על כרחק מיירי דלמר לה תרווייהו לישני:  
אלל  
מיהא והאי פירין כיון דחייסין לטעמא שטול לתקן, מיתה נמי שולל לתקן ע"מ שלם נשים או ארבע יהיה לנדר סוף,  
ומשני טעמא שכיחא וכו'. וז"ל בער שני בתים. ומה שמדור [ד"ה] יד, ג' וישא לו יהודע נשים ששים ויולד כנס ובעת,  
שאר שכיחא יהיה מוגרסת לחת מן. וז"ל. אלא דאמר ד"ה חמ גיבין ע"ל מנת שתרבותי. [ד"ה] [וחו] מנת למיפקר  
וי האי גוונא מי חיי גיטא והתמר רבא הרי זה גיטין ע"מ שלא תשמי יין כי דלקמקן, ועוד דלא תמה אין גיבין כלל  
שהא מוגרסת, ואי משום חטולת עבודה דבעינן דבשה לחת, מי"מ למא ית לו להטות כלל על מנת שמתו, כ"ש שאם  
לא תמות שריך לגישה יותר כיון שלא תמות פריה. ומה מני למיפקר נמי יחוסו מיתה מהה והיה  
ליה עני גוונתא שעה. ע"ל מנת שתרבות אחת בבבא. והא לאו שייחא הוא דלא תמה קיימא מלא שמה זמרא  
[וחס] מנתושה והיה לה בלא בית. ב"ל חיי וחיביי. [תמיה] [אומר] ריב"ל דלא רגיקין כל ימי חיי, דבכפרת זמרא  
דיגיטין [בב, ב] פירין מאי שמה מני ימי פלוני. ומקיל לו ימי פלוני הר"מ. והיא כרימותו. ומיהו י"ל הכא  
לפי טעם שהיה סוגר שם ממהיל קוצב כח. וז"ל א"כ שריתא תהיה בצינא דרבורה. הכי לא נקט דילמא ממה בסוף  
היום והוא לא כולה עבודה בשני בתים, משום דלמיתה התנה על מנת שלא תמות לאלתר אחר עבודה. מי"מ ית לחוס דילמא  
דמיתה בפלגא דעבודה.

(א) [עיי' תוס' צמיות כו':  
ד"ה למיתה וכו' תוס' לעיל  
ד"ה ובמס' אומנים,  
ג) [וסוכה בב, א] [עירובין  
טו: סוכה דר: גיטין כ"א:  
פג: ע"ש] (ד) [צרכות  
כת, א] (ה) [ג"ל דפ"ה מהלכות  
(מה): א] (ו) כר"ס בן נתן,  
(ז) [דבס"פ מהלכות ע"ש דף  
צרכות,  
(ח) [לפניו הגיר'  
צפרק ז"ש רבא במקום  
רב יוסף], (ט) [ג"ל בל],  
(י) [ועיי' תוס' פסהדרין נא:  
ד"ה הלכה וכו' ואם  
מה. פו: ד"ה הלכה וכו']  
מנחות מה: צג: ד"ה הלכה  
ותוס' שבת קלג. ד"ה ותנן,

גליון הש"ס  
גבי הלכה ברי"ה עיין  
משנות פנים מאירות ח"ב  
סי' נא: שם הו"ל ב'  
בתים. עיי' משנה למלך  
פ"ג ה"ה מהל' עבדים:

מוסף רש"י  
אין זה כרימות. דהא כל  
ימיה קשורה זו שמתויה  
היא מנתה משתויה יין  
ותנאי זה מלי והולך לעולם  
ואין זה הבדל (עי' ש"ד)  
שאין מפריקין אלל  
המתו דעד יום תמות  
קשורה זו (גיטין פג). הרי  
זה כרימות. מלך הוא  
מקיים התנאי (סו).

תוס' ישנים  
הלכה ב' יוסי. תימה  
לקשות כו' איכא הלכתא  
למשיחא כי היכי דפריך  
בזמנים צפוק ז"ש [מה], א]'  
גבי פניגול ובסדרין [נא],  
צ] גבי שריתא בת כהן, דהא  
הכא אשכחין בזמן הזה כגון  
אם לעצמו זקן משיחא  
שהסוגין זו כהן. כי ההוא  
מעשה דר"ג ורבי אלמר  
כן עוריה בצרכות, [מה,  
א] [וכן בקדושין, עב, ב]'  
גבי ממונים ותימיה כשרים  
לעמוד לנזח דפסק שמואל  
כו' יוסי, ונפקא מינה,  
למשפחה שמתויה עניייה,  
כי אין לחוש כל כן ייחורו  
ויחולו. וכן בפסחים פריך  
אלל דכרים [א] [ל דקאמר  
ר' עקיבא גבי הוה שנת  
כל מלאכה שאפשר לעבודה  
לנדר סוף, מעשה  
נמי דלפלוני מבשרין דליכא  
כנס כל דחו שבות. אלל יש  
לגמטע על היהל דמנחות  
בפרק המלכות [גב, ב]'  
דקאמר התם ח"י דוקא  
הלכה כהאי יוסי בן דוסתאי  
דלמר מתיחש על שני  
קמיס, והאמר רבי יוחנן  
הלכה כהתם שמה דמתן  
משנה קמיס כו', דמאי  
שייחא [בזה מה] [בזמן]  
היה, ושמה לא בא אלל  
לומר נחילן דברי אלל היכא  
כן דוקאי להלכות קשה  
ש' יוחנן רגיל לומר דרבי  
אלליא דקתם שמה. אי  
נמי רבא היהל דמקשי ואלל  
שאר אגרוואיס. וריבוי אריה  
שמה בשב דרבי חייס אבי  
אמי ג"ע דלן שייך למיפקר  
הלכתא למשיחא אלל היכא  
שה עיביה דבר בנת פסול  
דזמתי ותיחא טת כהן

דפסהדרין שהיה זה הדבר אין רגיל להיות שאינו נזכר עד ימות המשנה, וגם לא לא היה הדבר שיהיו כולם דקייס. אלל קשה לו קמ'  
שחלפי ככה מקוונת שחמתה כן כדאמרנין לעיל [ב, א] כ"ל מליבין לעמוד לנזח כשהיו אהין וכו' ומשה רבינו עתה. והיינו  
כמו הלכתא למשיחא שחמתה כן כדאמרנין לעיל [ב, א] [בני מתיס לעמוד לנזח צרכין הואט שלטי ושיעורי וכו'.  
מיהו התם אינו יודע לתרן כלום. מיהו א"כ שייחא רבא חייס רבנן למיתא ולינו צמיות צ"פ' ד' חסין [ב], א] קאמר  
ודילמא דשימייס חד מייחא חייך ומקטבל מלת יבמין. וי"ל (דלמיתה) [דלמיתה] דומן מירובה חייסין, למיתה דיומא לא חייסין.  
ואת' דלמיתין פפרק כל הגט [גיטין כה, א] דפרין מירך דרבי ויהי גיטין ע"מ שמה אחת קורט מיתמו אסורה לחול בצמיותה מיר  
על היהל דלמיתא מיתמיה מ"מ לא אוכלת צמיותה כחותק שאר קייס, ומשני אבי הא ר"מ דלא חייס למיתה והא ר' יהודה דחייס  
למיתה, רבא אמר לשמן מ"מ לא חייסית שמה ימות תנאי היא. אלל אבי דלא מפליג בין שמה מ"מ לשמה ימות שומע דלא חייס  
לשמה ימות אפילו גמון מירובה. י"ל מכל מקום לא חייס אבי לשמה מ"מ לא חייס ימות מירובה, אלל לשמה ימות אסורה לחול בצמיותה מיר  
לא ימי חייבי לא ליה טעמא דלן זקק אלל חיל ליה טי זקק דכרוה ס"ד מעיקרא ב"י חסין וליה ליה כלל דבטול מנת יבמין.  
צפרתיה דתמתי ב"י חייסין. ואת' דלמיתין פפרק ד' חסין לא חייסית דמתי מני, ומשני למיתה דמתי דמתי ב"י חייסין.  
חייסין. י"ל דכיהו אחר כמו כן שום למיתה שדקדק י' לנזח למיתה דמתי דהא ואלל לא שכיחא, אלל למן מירובה שכיחא טפי